

Chattanooga

TỤC GÁI ANH - HÙNG

Laos

Tiếp theo chuyện Gái Anh hùng

CUỐN 12 — Đền trọn bộ mỗi cuốn — 1 XU

Bề tình nội sông

*Luân-lý tiểu-thuyết rất hay rất ly-kỳ, đã
trọn truyện 1 cuốn giấy giá ba hào
bán tại Nhật-Nam*

Đại-nhân lại là vì nước, vì dân, vì vua ra sức cứu tai-nạn cho trăm họ trong tỉnh Sơn-đông này, chắc là vị cao-tăng ấy không nỡ từ chối, sẽ sẵn lòng xuống núi giúp sức cho, tăng-nhân ý nghĩ như thế, chẳng hay đại-nhân có cho là phải không ?

An-khâm-sai nghe nói, chưa kịp đáp ra làm sao, Cổ-lăng-Sơn liền nói rằng :

Ta không ngờ hai người lại có lòng trung-nghĩa đến như thế, đưa nhua đến đầu hàng, lại chỉ vẽ đường lối cho chúng ta, công-lao các người thực không nhỏ, sau này đại-nhân sẽ

81 1834

cất nhắc cho các người, nhưng ta hỏi thật các người bây giờ có muốn trở về núi nữa hay không ?

Hai người cùng nói rằng :

Chúng con không thể trở về núi được nữa một là sợ nó hỏi vặn, lỡ nói lộ ra thì lại hại việc, hai là sợ từ đây nó không cho xuống núi nữa, thì biết làm thế nào mà thoát thân được, đã lừa trốn ra khỏi vòng đại gì lại đem thân vào cạm.

Lăng-Sơn gật đầu nói rằng :

Ừ, các người nghĩ cũng phải, vậy bây giờ hãy xuống nhà dưới yên nghỉ, ta nghĩ kế rồi sẽ hay.

Hai người vâng lời, Cổ-lăng-Sơn liền bảo Chủ-nhất-Quan và Lục-vũ-Sinh đi thu xếp chỗ cho hai người ở và đãi cơm nước cho tử tế, rồi nói với An Khâm-sai rằng :

Quan lớn xem quẻ bói của tôi có nghiệm không ? Hai người này thực là do ở lòng thành đến xin đầu hàng, lại bảo cho biết một vị cao-

tăng, việc ấy không nên để chậm, nên đến ngay chùa Lãnh-toàn mời Quan-hải-thiền-sư, vậy cứ như ý quan lớn thì nên tự đến mời hay là viết thư nhờ người đi mời giúp.

An Khâm-sai nói :

Cứ như ý lời thì nên viết một phong thư giao cho Chủ-nhất-Quan về nhờ Đặng-cửu-Công đi mời giúp, chắc có được không ?

Lăng-Sơn nói :

Việc ấy quan lớn không đi không được, sau nữa mượn việc đi ấy có thể làm ra một cái nghi trện, để cho Thiết-đầu-Đà không biết đâu mà do tìm, dùng theo kế ấy, một là quan lớn tạm tránh được tên ác-tăng ấy hai là may ra bắt được nó, thì không phải khó-nhọc gì.

An Khâm-sai nghe nói lấy làm phải lắm, liền theo như lời.

HỒI THỨ 11

*Khâm-sai cải dạng, tìm phép phá yêu
Ác-tăng báo thù, dắt dao xuống núi*

Lại nói truyện An Khâm-sai nghe lời Lãng-Sơn nói, lấy làm phục lắm, Lãng-Sơn lại nói rằng :

Làm ra một, cái nghi-trận như thế, vì chắc là tên ác-tăng ấy nó sợ ta lừa lên đến cướp lấy sào-huyệt như ta đã đánh lừa Trương-thất, nhưng nó lại muốn hành-thích, lên đi dò hỏi các nơi, nay ta dùng kế hư-trương-thanh-thế, thanh-đông kích-tây, nhân lúc nó còn nghi hoặc chưa nghĩ ra thế nào, đi ngay đến chùa Lãnh-toàn đón Quan-Hải-thiên-sur, chắc là nó không kịp nghĩ đến. Đây ở chỗ giáp-giới ba phủ, dùng làm công-quán, mọi người đều biết cả rồi, ta lại lấy một chỗ giáp Thái-an Tô châu, cách đây hơn một trăm dặm, ở đó có một Trấn-thị lớn, gọi là thôn Song-lư, sai ngay hai tên người nhà, mười tên lính, một người tráng-sĩ đến đó lập một cái công-quán, ngoài

cửa không yế, giấy viết quan hàm gì, chỉ dặn bảo các chủ nhà hàng, ai hỏi thì nói là công-Quán của quan Khâm-sai, lại chọn một chỗ giáp-giới Duyên châu và Kỳ-châu, tức là An-lão-gia, là nơi nhiều người qua lại và một nơi nào gần tỉnh-thành, đều đặt ra mỗi nơi một nhà công quán như thế nữa, rồi cho người nói phao lên rằng : quan Khâm-sai không nhất định ở chỗ nào, lúc ở nhà công quán này, lúc ở nhà công quán kia, có lúc trở về tỉnh mà định đem quân đến bắt nai bọn giặc ở núi Thiên-mục và núi Bạch-trượng, còn vị Hòa-thượng ở núi Khương-giác pháp-lực gồm-ghe lắm, không dám làm gì. Tin ấy đồn đi khắp nơi, những tên giặc đi dò-thám, chắc về núi bao tin, khiến cho Thiết-dầu-đa sinh nghi, vừa sợ ta đến đánh núi, vừa nghĩ việc lên đi hành-thích. Nếu nó tự xuống núi hành-thích thì đến nhà công-quán nào cũng không gặp. Khi nó đi lại đã nhọc sức, thì bấy giờ quan đã đi đến núi Bạch-hạc, lấy được phép-phá yêu về rồi, bấy giờ lập-tức gửi tin bí-mật về

ỉnh-thành, họp tập binh-mã, đại-tướng đã có vài viên, lại thêm có bọn Kim-cương, Aách-vũ đến giúp-sức, binh nhiều tướng-mạnh, lại không sợ tả-thuật nữa, thì đánh phá núi Dương-giác thực không khó gì, cả Thiết-dầu-dà và Trương-thất chắc không còn chạy chốn được đi đằng nào, chỉ trong nửa tháng giờ thì làm xong việc được.

Bây giờ quan lớn nên cải dạng làm một người khách buôn, sai Lục-vũ-sinh, Chủ-nhau - quan Pháo-quốc-ân và Qui - nguyên cùng theo hầu, hãy cho 5 người ngấm lên ra đi ; trước hết đến Đặng-gia-trang, rồi đến núi Bạch-hạc, còn tôi ở lại đây, để xếp đặt mọi việc rồi sẽ đi qua lượt cả mấy nơi có công-quán, mỗi nơi bày trận độn giáp kỳ-môn, khi nào nó lên đến tất là bị khốn.

Lệnh-kiếm và ấu tín là những cái khẩn-yếu thứ nhất cần phải giữ-dìu cẩn-thận, thì hiện đã có một viên quan Tuần-bộ của Điện tổng-binh vừa sai đến hôm qua, người ấy rất cẩn-thận, có thể để hẳn lại ở đây

giữ-gìn ấn-tín, vậy quan-lớn nên giao cho tôi thanh lệnh kiểm, để đến đâu truyền lệnh lấy quân, và cắt đặt mọi việc. Đầu đuôi công việc này tôi đã viết ra 2 bức thư xin cứ mật gửi cho quan Vệ tuần-phủ và quan Điện-tổng-binh các ông xem đó tự khắc biết rõ. Việc này phải giữ bí-mật lắm mới được chớ để tiết-lậu ra, vì ta chú ý ở núi Bạch-hạc chứ không phải ở núi Dương-giác, tên ác-tăng chỉ sợ ta đánh núi và phòng ta đi ngầm mà thôi. Nay ta cứ làm như không, mà khiến nó phải nhọc xác không được việc gì, vì nó chỉ cậy có phép yêu, đêm \lên đến hành-thích, đến đâu ta cũng không có ở đó, thì nó làm gì được ta.

Lăng-sơn nói xong, An khâm-sai lại càng kinh-phục lắm, liền đổi quần áo giả làm một người lái buôn, sáng sớm hôm sau cùng bốn người là Chủ-nhất-quan, Lục-vũ-sinh, Quốc-ân, Qui-nguyên, mỗi người một ngựa cưỡi lên ra đi. Từ đó đến Đặng-gia-trang, xa hơn bốn trăm dặm, mỗi ngày đi

chừng bảy tám mươi dặm, tối đầu ngũ
đầy, sáng ra lại đi. Đến hôm thứ năm,
còn độ 30 dặm nữa thì đến Đặng-gia-trang.
Chủ-nhất-quan xin về nói trước với Cửu-
công để thu xếp chỗ ở, An khâm-sai nói :

Nhất-kha về trước thu xếp cũng phải, nhưng
phải nói nhỏ với tôn nhạc là dãi tôi như
người khách tìm-thường, cứ biết bụng cho
nhau là đủ, chớ để cho người trong thôn-
trang biết là tôi đến, lỡ họ nói ra bị quân
giặc nó biết thì lại hỏng việc.

Chủ-nhất-Quan nói :

Tôi cũng đã hiểu rồi, quan lớn đến lần
này là có việc riêng, khi nào lại để cho
người ngoài biết.

Chủ-nhất-Quan nói rồi, dật cương ngựa
chạy đi trước. An-khâm-sai cùng ba người
thủng-thẳng theo sau, đi thẳng về Đặng-gia-
Trang.

Lại nói chuyện Đặng-cửu công từ sau khi
sai Chu-tam đi, có vài lần tiếp được thư

của An-khâm sai nói cho biết việc đánh phá núi Thanh-vân, hôm trước Chu-tam về, lại tiếp được một phong thư, nói Thiết-dầu-dà là tên yêu-tăng lợi-hại, xin mời bọn anh em Kim-cương Hách-vũ ra giúp sức cho. Cửu-công liền đến bàn với bọn Hách-vũ. Bọn Hách-vũ nói rằng :

Quan Khâm-sai đã có lòng dùng đến, chúng tôi xin hết sức giúp, không dám từ-nan. Nhưng nghe nói tên ác-tăng ấy nó biết dùng phép yêu làm mê người, vậy cho dù chúng tôi có võ-ngệ cao-cường đến thế nào, cũng chẳng làm gì được, bây giờ chỉ có cách là làm thế nào phá được cái yêu-thuật của nó, rồi mới có thể bắt được, bằng không thì đành chịu bó tay, anh em chúng tôi có ra giúp cả cũng là vô ích.

Tạ-tiên nói :

Con bé cháu nhà tôi có biết bói, nói là chẳng bao lâu quan Khâm-sai có tự đến đây, bây giờ sẽ có cơ-hội, chẳng biết quả bói của nó có linh không ! Vậy chúng ta hãy

yên đợi vài ngày, sẽ định chủ ý, ai đi hay không cứ để tùy ý, xin chớ nài ép, vì đi phen này không như đánh trận thường, hai bên đối-dịch, cùng nhau thi tài, mình còn có thể chắc được, chứ lần này cùng với tên yêu tăng đối-dịch, võ-ngệ cho giỏi mấy cũng bằng thừa, vậy anh em ý nghĩ như thế nào?

Cửu-công và cả bọn ấy đều nói rằng :

Vậy hãy xin nghe theo như lời lệnh-ái, yên đợi vài ngày sẽ hay.

Nguyên người con gái Tạ-tiên tên là Tạ-quỳnh-Hoa tư chất thông-minh, không những tinh-thông võ-ngệ, như đàn cung tạ-tiên, bắn trăm phát đều trúng cả trăm, lại nhờ có người mẹ biết chữ dạy học các sách võ, học đâu biết đấy, qua mắt không quên, khi lớn thích xem các thứ sách y, bốc, tinh, tướng và các binh thư, không bao lâu đều thông lâu cả. Nàng tai bói phép đại-lục-nhâm, xem đoán lành, giữ, không sai chút nào. Nàng đã định tâm sẽ vì cha một phen ra lập chút công-danh, để làm vẻ vang cho nhà cửa. Gặp lúc

An-khâm-sai cho một bọn cha nàng ra giúp sức, nàng liền bói một quẻ, quyết định sau này ai nấy đều có thể lập công, phúc-phận giàu sang lớn nhỏ đều có phần. Chỉ hiềm nỗi là thuật của tên yêu tăng, khó thể trừ được, vì ban ngày có thể dùng các vật ô-uế mà trừ được nó, chứ lúc đêm hôm tối-tăm, nó lén vào hành-thích, thì đành chịu không biết làm thế nào, cứ như quẻ bói của ta thì quan Khâm-sai sắp đến đây, và sẽ được gặp mặt, vì cao-tăng phá được tà-thuật của nó, nhưng vị cao-tăng ấy tên gọi là ai, không thể đoán ra được, chờ sau này sẽ biết rõ ràng.

Lại nói truyện khi ấy Chủ-nhất-quan phi ngựa về trước và đến cửa xuống ngựa đi ngay vào trong nhà, có hai người nhà trông thấy biết là chú dượng đã về, Chủ-nhất-quan gật đầu, không nói gì, rồi đi thẳng lên nhà trên, cha con Cửu-công đang ngồi bàn việc nhà, người vợ lẽ Cửu-công đang ngồi trông con ở trong phòng, trông thấy Chủ-nhất-quan liền lên tiếng hỏi, Nhất-quan xua tay bảo đừng

nói, rồi nói nhỏ cho Cửu-công biết, quan Khâm-sai cùng đi đến, chớ nói to để cho người ngoài biết, vì ngài lần này đến đây là chuyện việc đi mời vị cao-tăng đến phá tà-thuật của Thiết-dầu-Đà, Cửu-công nghe nói cả mừng, rồi dặn người nhà lát nữa có An-Khâm-sai lại chơi, không được nói cho người ngoài biết.

Người nhà vâng lời, rồi Cửu-công vội vàng đi ra cửa đón, còn Chủ-dại-nương thì đi sắp-sửa làm cơm. Độ một lát, An Khâm-sai cùng ba người đi đến nơi, Cửu-công giữ ý, chỉ cất tiếng sẽ chào, rồi đưa ngay vào trong nhà bảo Lục-vũ sinh đưa Pháo-quốc-ân và Qui-nguyên sang cái nhà ngang để tiếp-dãi chuyện-trò qua loa một lúc, rồi cùng ngồi vào uống rượu. An-Khâm-sai liền nói cho biết việc Trương-thất chạy trốn đương cho đi dò bắt, và nghe ngóng tên yêu-tăng Thiết-dầu-Đà, bỗng có hai người lại đầu hàng, nói cho biết tên yêu-tăng ấy Pháp-thuật gớm-ghe, trừ phi mời được 1 vị cao-tăng thì không thể nào phá được. Nay cháu

cất lên đến đây, là nhờ Cỗ-lăng-sơn nhọc lòng suy nghĩ, bày ra nhiều cái nghi-trận nên mới dám đi, vậy dám hỏi về phía nam huyện Nhâm-bình, có núi Bạch-hạc, trên núi có chùa Lãnh-toàn, trong ấy có một vị cao-tăng tên là Quan-hải lại gọi là Tĩnh-nhất thượng-nhân năm nay tuổi đã 70, có tài tiên-tri, lại giỏi pháp-lực, cứ như lời hai người đến đầu hàng nói, chỉ có vị cao-tăng ấy mới trị nổi Thiết-dầu-đà, nên cháu phải mời vị ấy ra giúp sức.

Cửu-công nghe xong liền nói rằng : Phải rồi, già này cũng được nghe tiếng vị cao-tăng ấy, từ đây đến đó, không xa bao nhiêu, chỉ đi 1 ngày là đi đến nơi, việc ấy là việc rút khẩn, sớm mai già sẽ sai Nhất-quan cùng một người thuộc đường cùng đi với ngài, vị ấy là một vị cao-tăng có đạo, ngài là vị nước vì dân, lại tự đến mời thì chắc là vị ấy sẽ sẵn lòng chỉ bảo phương-pháp cho, còn như muốn mời vị ấy sống núi thì chắc vị ấy không bao giờ chịu đi.

An khâm-sai nói :

Chỉ cần vị ấy dạy bảo cho cái phương-pháp làm như thế nào, rồi theo như thế mà làm cũng được.

An-khâm-sai vì có việc khẩn-cấp, nên không dám uống rượu nhiều, chỉ uống vài chén, rồi ăn cơm. Khi ăn cơm xong, bảo người nhà ẵm hai đứa con Cửu-công ra xem, nói truyện một lúc, rồi Cửu-công mời vào phòng đi nghỉ.

Sớm hôm sau An khâm-sai dậy rõ sớm, thu xếp hành-lý, Cửu-công liền đi tìm hai người ở trong trang thuộc đường lên núi; Bạch-hạc dẫn đường đưa đi, lại sai người nhà dọn cơm ăn, ăn xong, An-khâm-sai liền cùng bốn người tùy-tòng và hai tên dẫn đường ra đi.

Đi chừng bốn mươi dặm, đến một nơi thị-trấn, Chủ-nhất ở trên ngựa nói rằng :

Đây có nhà hàng, chi bằng hãy vào ăn cơm đã, rồi lại ra đi.

Quan Khâm-sai nghe theo như lời, rồi cả

bảy thầy trò cùng xuống ngựa đi vào trong nhà hàng, bảo bày cơm dọn ra hai bàn, quan Khâm-sai và Chủ, Lục ngồi một bàn, còn Qui-nguyên và Quốc-ân cùng hai người dẫn đường ngồi một bàn, vì có việc phải đi nên ai cũng ăn uống vội vàng, chỉ độ nửa giờ đã xong cả, gọi nhà hàng vào giả tiền, rồi lại đi ra ngay, Chủ-nhất-quan hỏi người dẫn đường rằng :

Từ đây đến núi Bạch-hạc còn xa bao nhiêu nữa ?

Người ấy nói :

Còn độ 50 dặm nữa, nếu đi theo con đường nhỏ thì chỉ độ bảy tám dặm thôi, nhưng đường ấy nhỏ hẹp gồ ghề khó đi lắm.

Quan Kham-sai nói :

Sắc giời còn sớm, cứ thẳng đường lớn mà đi, chớ nên đi tắt.

Mọi người đều vâng theo như lời, cùng ra roi cho ngựa chạy theo đường lớn đi thẳng đến núi Bạch-hạc. Lại nói chuyện chùa Lãnh-toàn ở trên lưng chừng núi Bạch-hạc

dầu không rộng lớn nhưng có hơn 30 gian phòng, lại có hơn 10 vị sư trụ-trì, và có hơn trăm mẫu đất, ở hai bên tả hữu núi, thuê người cày cấy, số hoa lợi thu được cũng đủ chi dùng hàng năm, trong núi lại có nhiều cây có quả như : Đào, lý, thị, lê, quýt...

24 người anh - hùng C. Q.

VÕ-HIỆP TIỂU-THUYẾT (biểu không số 1)

Đã có số 3 Giá 3 xu

HAY, VUI XUỐT TỪ ĐẦU ĐẾN HẾT

Đã có số 5, Biểu không số dầu

Tiên-Hán Diễn-Nghĩa

(Tức Tây-Hán-Chí, Hán Sở Tranh-Hùng)

Giấy bằng hai Gái anh-hùng Giá ba xu

Thất-Kiểm Thập-Tam-Hiệp

*Cả bìa giấy là 1p00 (thứ bìa giấy gáy vải
thời 1p20, mỗi bộ đóng làm hai cuốn,*

Đều do Nhật-Nam in bán